

нието му, че всичко що се върши въ родния край, вършатъ го разни чужденци — нехранимайковци и че поляците н^ама защо да възлагатъ надежди на разни чужди господари, които правятъ всичко за свой кефъ и интересъ. Да диримъ упование сами въ себе².

Между всички поетически творения въ полската литература отъ първата половина на нашия вѣкъ, Панъ Тадеушъ е единственното здраво творение. И той стои на чело, отъ него се развива сетнешната полска литература. Основните черти на различни типове отъ полското общество, каквито Мицкевичъ е подзелъ въ Зося, Тадеуша, Яцека, Со-~~плице~~ и др., и до день-днешенъ подзематъ и развиватъ полските художници на словото, отъ Крашевски та чакъ до съвременния най-виденъ повѣствователъ, Хенрикъ Сенкевича. Художественната простота и естественостъ на Панъ Тадеушъ служатъ за идеалъ, къмъ който се домогватъ чакъ и до днесъ полските писатели. По здравина на чувство, ~~радикална~~ ^и ~~вънъ~~ ^и на Омира и Гете, Мицкевичъ се явява достоенъ представителъ на полския гений предъ чуждия свѣтъ и на това се основава неговото общечеловѣческо значение. Като вдъхновенъ пѣвецъ на природата и вѣщъ тълкователъ на най-дълбоките човѣшки настроения, радости и страдания, разочерования и надежди, които се тахтътъ въ всяка душа и намиратъ отзивъ въ всяко сърце, — Мицкевичъ е заслужилъ обичьта на всички, които сѣ се запознали съ творенията му и упознали скръбьта на неговия земенъ дѣлъ.

² Пѣсень дванадесета.